

UNELE ASPECTE PRIVIND REVIZUIREA CADRULUI NORMATIV ACTUAL AL ADOPTIEI INTERNAȚIONALE ÎN ROMÂNIA

De [Ioan Chelaru](#)

și [Luisa Chelaru](#)

[Abstract](#)

Certain issues regarding the review of the current regulatory framework of international adoption in Romania

In this article, the author presents certain considerations on the review of the current regulatory framework of international adoption in Romania.

The structure and content of the study reveal the comments on the definition of the current regulation, on the international adoption in the regulation of Law no. 273/2004; as republished and amended, considering, on the basis of the above, the doctrine developed by C. Mareș, an important name in the field of law.

Finally, the author formulates brief considerations regarding the amendments, which were proposed to the laws specific to adoption and particularly, to the international adoption in Romania, and these laws have taken into consideration the existence, in practice, of certain difficulties within the adoption procedures, which generated both the need to amend the regulatory framework in the matter, as well as the method of its implementation.

Keywords: international adoption; definition, amendments, adoption procedures.

1. Definiție. Reglementare actuală

Articolul 451 C. civ. definește adopția ca fiind „Operațiunea juridică prin care se creează legătura de filiație între adoptator și adoptat, precum și legături de rudenie între adoptat și rudele adoptatorului”.

Literatura de specialitate a dat noțiunii de *adopție* mai multe sensuri, considerând că este o instituție juridică sau o operațiune juridică și că reprezintă, până la

urmă, un raport juridic, având la bază o serie de principii cumulative și obligatorii, cum ar fi: principiul interesului superior al copilului; principiul creșterii și educării copilului într-un mediu familial; principiul continuității în educarea copilului, ținându-se seama de originea sa etnică, culturală și lingvistică; principiul celerității în îndeplinirea oricăror acte referitoare la procedura adopției; principiul informării copilului și luării în considerare a acestuia în raport cu vârsta și gradul său de maturitate; principiul garantării confidențialității în ceea ce privește datele de identificare ale adoptatorului sau, după caz, ale familiei adoptatoare, precum și în ceea ce privește identitatea părinților firești^[1].

În România, regimul juridic al adopției este reglementat de dispozițiile art. 451-482 C. civ., iar procedura adopției este stabilită, în principal, de dispozițiile Legii nr. 273/2004 privind procedura adopției, republicată și modificată^[2].

Reglementările interne se completează cu reglementările internaționale în materie, care cuprind: Convenția O.N.U. cu privire la drepturile copilului din 20 noiembrie 1989, ratificată de România prin Legea nr. 18/1990, republicată^[3]; Convenția asupra protecției copiilor și cooperarea în materia adopției internaționale, încheiată la Haga la 29 mai 1993, ratificată de România prin Legea nr. 84/1994^[4]; Convenția europeană revizuită, în materia adopției de copii, adoptată la Strasbourg, la 27 noiembrie 2008, ratificată de România prin Legea nr. 138/2011^[5].

Potrivit prevederilor art. 453 C. civ., condițiile și procedura adopției internaționale, precum și efectele acesteia asupra cetățeniei copilului, se stabilesc prin lege specială. Actul normativ la care face trimitere Codul civil este cel arătat mai sus, respectiv, Legea nr. 273/2004 aflată în curs de modificare care conține un capitol (IV) dedicat în mod expres procedurii adopției internaționale.

2. Adopția internațională în reglementarea Legii nr. 273/2004, republicată și modificată^[6]

Existența în cadrul unui raport juridic de adopție a unui element de extraneitate dă acestui raport un caracter internațional. Potrivit art. 454 alin. (2) C. civ., „Procedura adopției este reglementată prin lege specială”, iar cea referitoare la adopția internațională, prevăzută în art. 453 C. civ., menționează că procedura adopției internaționale, condițiile privind încuviințarea acesteia, precum și efectele acesteia produse asupra cetățeniei copilului se stabilesc prin lege specială.

Legislația română, printr-un act normativ distinct, Legea nr. 273/2004 privind procedura adopției, republicată, cu modificările și completările ulterioare^[7], a definit, prin art. 2 lit. d), adopția internațională ca fiind adopția în care adoptatorul sau familia adoptatoare și copilul ce urmează să fie adoptat au reședința obișnuită în state diferite, iar, în urma încuviințării adopției, copilul urmează să aibă aceeași reședință obișnuită cu cea a adoptatorului.

Prin conținutul art. 3^[8] și 4^[9] din Legea nr. 273/2004, republicată, legiuitorul național definește noțiunea de reședință obișnuită în România a adoptatorului/familiei adoptatoare sau a copilului.

Caracterul internațional al adopției constatăm că este dat de „reședință obișnuită/domiciliul” și nu de cetățenia adoptatorului sau a copilului. Apreciem că suntem în fața unei reglementări care respectă principiul subsidiarității adopției internaționale și, implicit, prevederile art. 21 lit. b) din Convenția O.N.U. cu privire la drepturile copilului. De altfel, Curtea Constituțională a României, prin Decizia nr. 62/1993^[10], a avut ocazia de a se pronunța asupra acestui principiu, apreciind că legislația română îl respectă în totalitate.

Finalizarea unei asemenea proceduri înseamnă, în fapt, că părțile state din care provin adoptatul sau adoptatorul și care recunosc sau autorizează adopția vor veghea ca interesele supreme ale copilului să primeze și ca adopția în străinătate să fie considerată un mijloc alternativ de asigurare a îngrijirii necesare copilului și numai dacă acesta, în țara sa de origine, nu poate fi încredințat spre plasament familial sau spre adopție ori nu poate fi îngrijit în mod corespunzător.

Procedura adopției internaționale este reglementată, așa cum arătam, în prezent, prin dispozițiile capitolului IV al Legii nr. 273/2004, republicată, și cuprinde două faze: faza prealabilă încuviințării adopției (care nu se aplică în cazul adopției persoanei majore și a copilului de către soțul părintelui firesc sau adoptiv) și faza încuviințării adopției.

Conform prevederilor art. 52 din lege, „(1) Adopția internațională a copilului cu reședință obișnuită în România de către o persoană/familie cu reședință obișnuită în străinătate poate fi încuviințată numai pentru copiii care se află în evidența Oficiului^[11] și numai în următoarele situații: a) adoptatorul sau unul dintre soții familiei adoptatoare este rudă până la gradul al IV-lea inclusiv cu copilul pentru care a fost încuviințată deschiderea procedurii adopției interne; b) adoptatorul sau unul dintre soții familiei adoptatoare este și cetățean român; c) adoptatorul este soț al părintelui firesc al copilului a cărui adopție se solicită”.

În alin. (2) al aceluiași articol, așa cum el este propus spre modificare, se va stabili că „Adopția prevăzută la alin. (1) lit. b) este permisă numai pentru copiii pentru care s-a admis cererea de deschidere a procedurii adopției interne și nu a putut fi identificat un adoptator sau o familie adoptatoare cu reședință obișnuită în România sau una dintre persoanele prevăzute la alin. (1) lit. a), într-un termen de 1 an de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești prin care s-a admis cererea de deschidere a procedurii adopției”.

Adopția internațională are efectele prevăzute de lege și presupune deplasarea copilului pe teritoriul statului primitor, în urma încuviințării adopției de către instanța judecătorească română. În cazul adopțiilor internaționale la care adoptatul are reședință obișnuită în străinătate, iar adoptatorul sau familia adoptatoare are reședință obișnuită în România, cererile de adopție ale solicitanților se transmit autorităților străine competente numai prin intermediul ANPDCA (Autoritatea

Națională pentru Protecția Drepturilor Copilului și Adopție). Mai mult chiar, cererile persoanelor sau familiilor care au reședința obișnuită pe teritoriul altui stat, parte a convenției de la Haga, care doresc să adopte un copil din România sunt transmise ANPDCA, prin intermediul autorității centrale competente din statul respectiv sau al organizațiilor sale acreditate. De menționat că aceste organizații acreditate trebuie să fie autorizate și de ANPDCA, în conformitate cu o metodologie aprobată prin hotărâre a guvernului.

Pentru existența certitudinii unor date, posibilitatea verificării acestora și siguranța procedurii, art. 57 din Legea nr. 273/2004, republicată, impune ca în momentul în care cererea adoptatorului sau a familiei adoptatoare este luată în evidență de ANPDCA, ea trebuie să fie însoțită de atestarea, de către autoritatea centrală competentă din statul primitor sau organizațiile sale acreditate și autorizate, a următoarelor aspecte:

a) adoptatorul sau familia adoptatoare îndeplinește condițiile de eligibilitate pentru adopție și este apt să adopte în conformitate cu legislația aplicabilă în statul primitor;

b) adoptatorul sau familia adoptatoare a beneficiat de consilierea necesară în vederea adopției în statul primitor;

c) este asigurată urmărirea evoluției copilului după adopție pe o perioadă de cel puțin 2 ani;

d) sunt asigurate servicii postadopție pentru copil și familie în statul primitor.

Modificarea propusă^[12], care deja a fost adoptată de Senat, vizează introducerea lit. e) în conținutul art. 57, conform căreia „adoptatul va beneficia în țara străină de aceeași situație legală ca aceea a unui copil biologic al adoptatorului”.

În sfârșit, art. 58 alin. (1) și (2) din lege stabilesc faptul că: „Cererile transmise ANPDCA trebuie însoțite de documentele care atestă îndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 57, precum și de documentele prevăzute în Normele metodologice de aplicare Legii nr. 273/2004 privind procedura adopției”. Documentele din normele metodologice^[13] vor fi transmise în original sau, după caz, în copie legalizată și însoțite de traducere legalizată în limba română.

Noutatea în materia reglementării este cuprinsă și în prevederea conform căreia „documentele întocmite sau legalizate de o autoritate sau de un agent public aparținând statului primitor pot fi transmise și prezentate în fața instanțelor române, fără a fi necesară îndeplinirea formalităților de supralegalizare/apostilare. Selecția, potrivirea inițială și practică a copilului cu adoptatorul sau familia adoptatoare cu reședința obișnuită în străinătate se realizează de către compartimentul de adopții și postadopții din structura direcției de la domiciliul copilului”. Mai mult decât atât, legiuitorului i se propune, de către inițiator (Guvernul României), un text menit să asigure o solidă și convingătoare apropiere între adoptat și adoptator. Astfel, „metodologia de potrivire, precum și criteriile pe baza cărora se realizează aceasta, se aprobă prin aceleași norme metodologice”. Alin. (2) prevede faptul că: „Persoana sau familia selectată ca urmare a realizării potrivirii

inițiale are obligația să se deplaseze în România și să locuiască efectiv pe teritoriul țării pentru o perioadă de cel puțin 30 de zile consecutive, în scopul realizării potrivirii practice cu copilul. De asemenea, alin. (3) dispune: „La expirarea acestui termen, direcția în a cărei rază teritorială se află domiciliul copilului va întocmi un raport cu privire la evoluția relațiilor dintre copil și persoana sau familia adoptatoare”. Aceeași autoritate, respectiv ANPDCA, va notifica autorităților centrale competente sau organizațiilor acreditate din statul primitor selectarea adoptatorului sau a familiei adoptatoare, solicitând totodată să-i fie comunicate următoarele date:

a) acordul adoptatorului sau al familiei adoptatoare cu privire la selecția prevăzută la art. 59;

b) acordul cu privire la continuarea procedurii de adopție.

Mai subliniem că inițiatorul a propus, pentru siguranța recunoașterii operațiunii juridice, introducerea unui text nou, respectiv lit. c) la art. 61 din Legea nr. 273/2004, republicată, potrivit căreia este necesar să fie prezentat și „actul din care să rezulte că există garanțiile că adoptatul are posibilitatea să intre și să locuiască permanent în statul primitor”.

Dispozițiile legale privind notificarea și solicitarea acordului adoptatorului sau a familiei adoptatoare cu privire la selecția copilului nu se aplică în cazul adopției internaționale, atunci când adoptatorul sau unul dintre soții familiei adoptatoare este rudă până la gradul al IV-lea inclusiv cu copilul pentru care a fost încuviințată deschiderea procedurii adopției interne sau adoptatorul este soț al părintelui firesc al copilului a cărui adopție se solicită.

Menționăm că, ulterior înregistrării acordurilor prevăzute la art. 61 din Legea nr. 273/2004, republicată, ANPDCA emite acordul vizând continuarea procedurii de adopție internațională și îl transmite de îndată autorității centrale din statul primitor. Această din urmă condiționalitate este propusă într-un text normativ nou, respectiv, art. 62¹ din Lege.

După deschiderea procedurii adopției internaționale, cu respectarea prevederilor art. 52 din Legea nr. 273/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se declanșează cea de-a doua fază, respectiv, faza încuviințării adopției internaționale. De remarcat că, o asemenea procedură, atunci când vizează adopția internațională a copilului cu reședința obișnuită în România de către o persoană sau familie cu reședința obișnuită în străinătate, poate fi încuviințată doar dacă copiii respectivi sunt înscrși în evidența ANPDCA și doar dacă îndeplinesc o serie de condiții, cum ar fi cele prevăzute la art. 52 alin. (1) lit. a), b) și c).

Conform art. 63 alin. (1) din Legea nr. 273/2004, republicată, cererea de încuviințare a adopției, însoțită de documentele menționate în art. 56-58 și art. 59 alin. (3) se înaintează de către ANPDCA instanței judecătorești, după finalizarea tuturor demersurilor administrative prealabile.

În normele metodologice de aplicare a Legii nr. 273/2004, art. 110, 111 cuprind o serie de prevederi care se referă la situația adopției internaționale a copilului de

către soția părintelui firesc. În acest caz, la cererea de încuviințare a adopției trebuie anexat înscrisul care consemnează rezultatul expertizei pentru confirmarea filiației față de tată, realizată prin metoda ADN, în cazurile în care, copilul a fost recunoscut de tată pe cale administrativă sau i s-a stabilit paternitatea printr-o hotărâre judecătorească în care s-a consemnat declarația de recunoaștere a paternității făcută de către tată în contextul învoielii părților, fără a se fi cercetat temeinicia cererii.

Și în situația existenței între părți a rudeniei, atunci când adoptatorul sau unul dintre soții familiei adoptatoare este rudă până la gradul IV inclusiv, se apreciază că nu mai este necesară parcurgerea etapei de potrivire inițială și practică, cererea de încuviințare a adopției fiind transmisă instanței competente, fără a mai fi necesară anexarea raportului cu privire la relațiile dintre copil și adoptator sau familia adoptatoare^[14].

În ceea ce privește încuviințarea adopției, instanțele judecătorești române sunt competente să judece cererile, dacă cel puțin una din părți are reședința obișnuită în România. În cazul adopțiilor internaționale în care adoptatul are reședința obișnuită în străinătate, iar adoptatorul sau familia adoptatoare are reședința obișnuită în România, cererile de adopție ale solicitanților se transmit autorității străine competente numai prin intermediul ANPDCA.

Instanțele judecătorești române sunt exclusiv competente să judece cererile privind adopția internațională în cazul în care copilul care urmează a fi adoptat are reședința obișnuită în România și este cetățean român sau apatrid. Cererile prin care se solicită adopția internațională sunt de competența tribunalului în a cărui rază teritorială se află domiciliul adoptatului. Cauzele pentru judecarea cărora nu se poate determina instanța competentă se judecă la Tribunalul București.

Conform prevederilor art. 63 alin. (2) din Legea nr. 273/2004, judecarea cererilor de încuviințare a adopțiilor internaționale se face cu citarea direcției în a cărei rază teritorială se află domiciliul copilului, al persoanei sau al familiei adoptatoare, precum și a ANPDCA.

Cererile prin care se solicită încuviințarea adopției internaționale sunt scutite de taxa judiciară de timbru și se soluționează de complete specializate ale instanței judecătorești, în camera de consiliu, cu participarea obligatorie a procurorului.

Cererea se depune în atâtea exemplare câte sunt necesare pentru comunicare și un exemplar pentru instanță, iar înscrisurile care însoțesc cererea, se depun într-un singur exemplar. Conform prevederilor art. 76¹ alin. (3), primul termen de judecată nu poate fi fixat mai târziu de 15 zile de la data înregistrării cererii, iar întâmpinarea nu este obligatorie. Prima instanță se pronunță prin sentință, pe baza înscrisurilor și, în măsura în care acest mijloc de probă nu e suficient sau împrăjările cauzei o cer, pot fi administrate și alte probe.

Hotărârea, a cărei pronunțare nu poate fi amânată mai mult de 48 de ore și a cărei redactare se face în cel mult 7 zile de la pronunțare, trebuie comunicată părților în 48 de ore de la redactare.

După finalizarea procedurii de judecată printr-o hotărâre judecătorească de încuviințare a adopției, rămasă definitivă, în temeiul art. 64 din Legea nr. 273/2004, ANPDCA eliberează, la cererea adoptatorului/familiei adoptatoare, în termen de 5 zile lucrătoare (conform propunerii pentru modificarea art. 64), un certificat care atestă că adopția este conformă cu normele Convenției de la Haga. Tot în acest termen, direcția în a cărei rază administrativ-teritorială se află domiciliul copilului va înștiința despre aceasta, în scris, atât părinții firești, cât și autoritățile române competente să elibereze documentele de identitate și de călătorie pentru adoptat (art. 112 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 273/2004).

Este necesar să subliniem, constatând grija deosebită a inițiatorului modificării pentru reglementarea în amănunt a unor situații de fapt ce pot apărea, că textul conținut de art. 65 din Legea nr. 273/2004, propus spre a fi adoptat este mult mai complet și acoperitor față de cel inițial, stabilind că „deplasarea adoptatului din România în statul în care adoptatorul sau familia adoptatoare are reședința obișnuită este posibilă numai atunci când hotărârea de încuviințare a adopției este definitivă. Adoptatul se deplasează numai însoțit de adoptator sau cel puțin de unul dintre soții din familia adoptatoare, în condiții de siguranță corespunzătoare nevoilor adoptatului”.

În cazul adopției internaționale a copilului cu reședința obișnuită în România de către o persoană cu reședința obișnuită în străinătate, ANPDCA are obligația să urmărească evoluția acestuia și a relațiilor lui cu părintele sau cu părinții săi adoptivi cel puțin 2 ani după încuviințarea adopției, prin intermediul autorităților centrale competente sau al organizației acreditate ori autorizate de statul primitor. În realizarea acestei obligații, ANPDCA trebuie să solicite efectuarea obligatorie a unei monitorizări post adopție și transmiterea de rapoarte trimestriale autorității centrale competente sau organizației acreditate și autorizate din statul primitor [art. 84 alin. (1) din Legea nr. 273/2004]. Același articol conține, în alin. (3), prevederi care se referă la adopția internațională a unui copil cu reședința obișnuită în străinătate de către o persoană/familie cu reședința obișnuită în România, situație în care obligația monitorizării postadopție revine direcției în a cărei rază teritorială locuiesc adoptatorii. Durata perioadei de monitorizare post adopție poate depăși 2 ani, dacă prevederile legii țării de proveniență a adoptatului o impun.

Apreciem că modificările care au fost propuse legislației specifice adopției și, în mod particular, adopției internaționale în România au ținut cont de existența, în practică, a unor dificultăți în cadrul procedurilor de adopție, situații care au generat atât nevoia de modificare a cadrului normativ în materie, cât și a modului de implementare al acestuia. Reevaluarea, materializată în Proiectul de modificare a Legii nr. 273/2004 privind procedura adopției, credem că a reușit în cea mai mare parte și a corectat după o temeinică analiză, identificând principalele aspecte care au creat probleme în aplicarea în practică a normelor privind procedura adopției, mai ales a celei cu caracter internațional.

[1] Toate aceste principii sunt cuprinse în prevederile art. 452 C. civ., la care se adaugă, în ceea ce privește procedura adopției, art. 1 din Legea nr. 273/2004 privind procedura adopției, republicată.

[2] Republicată în Monitorul Oficial al României Partea I nr. 259 din 19 aprilie 2012. În prezent, este în dezbatere parlamentară Proiectul de lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 273/2004 privind procedura adopției și a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, înregistrat sub nr. L515/2015.

[3] Publicată în Monitorul Oficial al României Partea I nr. 314 din 13 iunie 2001.

[4] Publicată în Monitorul Oficial al României Partea I nr. 298 din 21 octombrie 1994.

[5] Publicată în Monitorul Oficial al României Partea I nr. 515 din 21 iulie 2011.

[6] A se vedea, în acest sens, o analiză în detaliu a problematicii în I. Chelaru, A. L. Chelaru, *Străinii în România. Regim juridic*, Ed. Universul Juridic, București, 2016, pp. 290 și urm.

[7] Instituția adopției, indiferent de forma ei, internă sau internațională, a fost reglementată în România, în ultimii 25 de ani, de mai multe acte normative speciale, dintre care amintim: Legea nr. 11/1990 privind încuviințarea adopției care vizează, în principal, doar adopția internațională (republicată în Monitorul Oficial al României Partea I nr. 159 din 24 iulie 1995, în prezent abrogată); Legea nr. 48/1991 pentru modificarea și completarea unor dispoziții legale privind înfierea (publicată în Monitorul Oficial al României Partea I nr. 147 din 17 iulie 1991) a modificat Legea nr. 11/1990; Legea nr. 65/1995 pentru modificarea și completarea Legii nr. 11/1990 privind încuviințarea adopției (publicată în Monitorul Oficial al României Partea I nr. 128 din 27 iunie 1995); O.U.G. nr. 25/1997 cu privire la adopție (publicată în Monitorul Oficial al României Partea I nr. 120 din 12 iunie 1997, în prezent abrogată) a abrogat Legea nr. 11/1990, precum și dispozițiile cuprinse în Codul familiei în domeniul adopției și a încercat să armonizeze legislația internă cu cea internațională. În sfârșit, Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției (republicată în Monitorul Oficial al României Partea I nr. 259 din 19 aprilie 2012), modificată prin O.U.G. nr. 102/2008 (publicată în Monitorul Oficial al României Partea I nr. 639 din 5 septembrie 2008), modificată prin Legea nr. 233/2011 (publicată în Monitorul Oficial al României Partea I nr. 860 din 7 decembrie 2011), completată prin O.U.G. nr. 11/2014.

[8] „În înțelesul prezentei legi, prin reședință obișnuită în România a adoptatorului/familiei adoptatoare se înțelege situația: a) cetățenilor români sau cetățenilor români cu multiplă cetățenie, după caz, care au domiciliul în România, care au locuit efectiv și continuu pe teritoriul României în ultimele 12 luni anterioare depunerii cererii de atestare; la stabilirea continuității nu sunt considerate întreruperi absențele temporare care nu depășesc 3 luni și nici cele determinate de șederea pe teritoriul altui stat ca urmare a existenței unor contracte de muncă impuse de derularea unor activități desfășurate în interesul statului român, precum și ca urmare a unor obligații internaționale asumate de România;

b) cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene/Spațiului Economic European sau străinilor care au drept de rezidență permanentă ori, după caz, drept de ședere permanentă pe teritoriul României”.

[9] „În înțelesul prezentei legi, prin reședință obișnuită în România a copilului se înțelege situația: a) copiilor cetățeni români cu domiciliul în România care au locuit efectiv și continuu pe teritoriul României în ultimele 12 luni anterioare introducerii cererii de încuviințare a adopției; b) copiilor cetățeni ai statelor membre ale Uniunii Europene și ai statelor membre ale Spațiului Economic European sau străini care au drept de rezidență permanentă ori, după caz, drept de ședere permanentă pe teritoriul României și care au locuit în mod efectiv și continuu pe teritoriul României în ultimele 12 luni anterioare introducerii cererii de încuviințare a adopției”.

[10] Curtea Constituțională a României, prin Decizia nr. 62/1993 (publicată în Monitorul Oficial al României, nr. 49 din 25 februarie 1994), a decis că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 și 4 din Legea nr. 11/1990 privind încuviințarea adopției, abrogată în prezent, nu poate fi admisă, decizând că „stabilirea subsidiarității adopției internaționale față de cea națională nu numai că nu dă expresie unei discriminări, ci reprezintă o puternică garanție a ocrotirii intereselor copilului. Faptul că, prin lege, se stabilește o anumită ordine de preferință, nu reprezintă o discriminare. O atare discriminare ar presupune excluderea totală a unei anumite categorii de persoane de la dreptul de a adopta, pentru motivul că ei sunt cetățeni străini sau cetățeni români, domiciliați în străinătate. Or, legea nu exclude dreptul acestor persoane de a adopta copii români, ci, dimpotrivă, îl recunoaște, în condițiile arătate. Subsidiaritatea presupune aici o măsură de politică familială care este perfect compatibilă cu principiul interesului major al minorului care urmează a fi adoptat”.

[11] Prin O.U.G. nr. 11/2014 privind adoptarea unor măsuri de reorganizare la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative (publicată în Monitorul Oficial al României Partea I nr. 203 din 21 martie 2014) s-a desființat Oficiul Român pentru Adopții și s-a înființat Autoritatea Națională pentru Protecția Drepturilor Copilului și Adopție (ANPDCA), ca organ de specialitate al administrației publice centrale, cu personalitate juridică în subordinea Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice, prin preluarea activității din domeniul protecției copilului de la MFPSPV și din domeniul adopțiilor de la Oficiul Român pentru Adopții. Drept urmare, prin H.G. nr. 299/2014 (publicată în Monitorul Oficial al României Partea I nr. 289 din 18 aprilie 2014) privind organizarea și funcționarea ANPDCA s-a stabilit că această instituție îndeplinește toate funcțiile prevăzute la art. 5 alin. (3) din O.U.G. nr. 11/2014.

[12] Existența unui proiect de act normativ aflat în dezbateră parlamentară, aprobat de Senat și dezbătut în Camera Deputaților, intitulat „Lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 273/2004 privind procedura adopției și a Legii

nr. 571/2003 privind Codul fiscal” urmărește în fapt introducerea în legislația specifică adopției a unor dispoziții menite să asigure celeritatea în dobândirea statutului de copil adoptabil, a unor dispoziții destinate flexibilizării procedurii de evaluare a adoptatorilor și susținerii demersurilor de adopție ale acestora, revizuirea prevederilor referitoare la realizarea potrivirii copilului cu o familie adoptatoare, reglementarea unor dispoziții procedurale speciale care să permită soluționarea mai rapidă de către instanța judecătorească a cauzelor pe care le presupune finalizarea unei adopții, precum și reducerea termenului în care un copil poate deveni eligibil pentru adopția internațională de la 2 ani la 1 an. Acest din urmă termen urmează a se calcula de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care copilului i s-a deschis procedura adopției și în care se încearcă identificarea pentru copilul adoptabil a unei familii/persoane adoptatoare din România.

^[13] Potrivit normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 273/2004, aprobate prin H.G. nr. 350/2012, în art. 91 la alin. (2) se stabilește că „Pentru a fi luată în evidență în registrul național pentru adopții de către ANPDCA, cererea de adopție a persoanelor prevăzută la alin. (1) trebuie să fie însoțită de următoarele documente: a) documentul național valabil care atestă identitatea și/sau cetățenia solicitantului; b) declarație autenticată pe propria răspundere a solicitanților că nu sunt decăzuți din drepturile părintești, precum și că nu au copil/copii în sistemul de protecție; c) actul de căsătorie și acte de naștere, în copie legalizată; d) acte doveditoare privind gradul de rudenie cu copilul, dacă este cazul; e) caziere judiciare ale persoanelor care doresc să adopte și, după caz, al soțului care nu se asociază la cererea de adopție; f) raport medical, întocmit separat pentru fiecare adoptator, conținând rezultatul evaluării psihiatrice și, după caz, raportul medical privind bolile psihice ale soțului care nu se asociază la cererea de adopție; g) raport conținând informații cu privire la identitatea persoanelor care doresc să adopte, capacitatea și aptitudinea lor de a adopta, situația lor personală, familială, materială și medicală, mediul social, motivele care îi determină să adopte un copil din România; h) documentul eliberat de autoritatea străină competentă care atestă că persoana/familia este aptă să adopte; i) documentul eliberat de autoritatea străină competentă din statul primitor care garantează că adoptatul poate intra și locui permanent în statul primitor; j) documentul eliberat de autoritatea străină competentă sau organizația străină acreditată care atestă existența serviciilor postadopție; k) documentul eliberat de autoritatea străină competentă sau organizația străină acreditată din care să rezulte că se va asigura monitorizarea evoluției copilului și a relațiilor dintre acesta și părinții săi adoptivi, pentru o perioadă de minimum 2 ani de la încuviințarea adopției, prin transmiterea de rapoarte trimestriale; l) documentul eliberat de autoritatea străină competentă sau organizația străină acreditată care atestă că adoptatul are față de adoptator și rudele acestuia aceeași situație legală ca aceea a unui copil biologic al adoptatorului, respectiv recunoașterea adopției cu efecte depline în statul primitor; m) documentul eliberat de autoritatea străină competentă sau organizația străină

acreditată care să evidențieze că adoptatorii au beneficiat, în statul primitor, de consiliere necesară în vederea adopției. (3) Din cuprinsul documentelor eliberate de autoritățile străine competente, anexate la cererea de adopție, trebuie să rezulte expres numărul de copii, vârsta, după caz, sexul și eventualele nevoi speciale ale copilului la care adoptatorul/familia adoptatoare poate răspunde. (4) Documentele prevăzute la alin. (2) vor fi transmise în original sau în copie legalizată însoțite de traducerea legalizată în limba română. (5) Toată documentația prevăzută la alin. (2) se transmite și în fotocopie”.

^[14] C. Mareș, *Dreptul familiei*, ed. a 2-a, revizuită și adăugită, Ed. C.H.Beck, București, 2015, p. 321.